

IZ RECENZIJE

Ova, po obimu nevelika knjiga, noseći humanističke poruke, pojavljuje se u našoj sredini u pravo vreme. U zemlji koja godinama živi u ratu-neratu, a sada i u ratu na sopstvenoj teritoriji, u društvu gde su sve vrednosti poremećene, a uzori za mlade vrlo često moderni kondotjeri sumnjivog morala, učenje i život Alberta Švajcera, najvećeg humaniste dvadesetog veka su inspirativni i predstavljaju nedostižan ali poželjan model za identifikaciju.

Agresija je sadržana u ljudskoj prirodi, ali način kako će se ona ispoljiti, kao maligna destruktivna ili kao potrebna instrumentalna, delom sadržana u kreativnom procesu, u najvećoj meri zavisi od faktora okoline. Modeli ispoljavanja agresije se uče pre svega u roditeljskoj porodici i u kulturi kojoj pripadamo i to vrlo rano.

Primeri izneti u knjizi su jasni, plastični, predstavljaju lično iskustvo A. Švajcera i bude osećanja, tako da se kroz njih odigrava i proces emotivnog učenja, od velikog značaja, posebno za mlade.

Robles ističe Švajcerovu osnovnu postavku da je poštovanje života u svim oblicima osnova morala, a moglo bi se reći i ekologije. Tako da je sa izraženom brigom o očuvanju prirode i jedan od prvih ekologa. Ogromne su i

Švajcerove zasluge u borbi za zabranu nuklearnih proba. Njegov privatni i profesionalni život je bio u potpunom skladu sa njegovim idejama, te spada u mali broj kreativnih ljudi, čija je tamna strana života, senka kako je zvao K.G.Jung, zanemarljiva. Rukovodeći se celog života najvišim dometima hrišćanskog morala, sprovodeći u delo ideje nenasilja i brige o drugima, Albert Švajcer bi, da nije protestant, u nekoj drugoj hrišćanskoj crkvi, sigurno posle smrti bio proglašen za sveca, što i ne bi odgovaralo njegovim ubedjenjima.

Švajcerov život i delo predstavljaju školu otvorenosti i ljubavi prema drugima, prema životu uopšte.

Beograd, 23. VIII 1998.
Prof.dr Milan Popović, psihijatar